

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HÜSEYİN YURTTAŞ

şiiir

aşkların gizli defteri

3. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HÜSEYİN YURTTAŞ
AŞKLARIN GİZLİ DEFTERİ

Şiir

© **Tekin Yayınevi**
TÜRKÇE YAYIN HAKLARI

Yayıma Hazırlayan
Sevim Erdem

Kapak Tasarım
Olgu Ülkenciler

Sayfa Tasarım
Gülizar Ç. Çetinkaya

3. Basım
(Tekin Yayınevi 1. Basım)
Ocak 2014

Baskı ve Cilt
Yaylacık Matbaası
Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi, No: 12/197-203
Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 567 80 03
Sertifika No: 11931

TEKİN YAYIN DAĞITIM SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Ankara Cad. Konak Han, No: 15/A
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 527 69 69 - 512 59 84 Faks: (0212) 511 11 22
www.tekinyayinevi.com
info@tekinyayinevi.com
Sertifika No: 12336

ISBN: 978-9944-61-058-2

Hüseyin Yurttaş

**AŞKLARIN
GİZLİ DEFTERİ**

şiiirler

Hüseyin Yurttaş, 1946 yılında Foça'nın Kozbeyli Köyü'nde doğdu. Edirne Erkek İlköğretmen Okulu'nu bitirdi (1964). Van, Amasya, İzmir illerine bağlı köylerde ve İzmir merkezinde öğretmenlik yaptı. 1983 yılında öğretmenlikten ayrıldı. Yayıncılık ve dağıtımcılık işiyle uğraştı. 1990 yılı sonunda bu işi de bıraktı. Bornova Belediye Kitaplığı ve Okumaevi'ni kurdu ve yönetti. 1994 yılında emekli oldu.

Çeşitli gazete ve dergilerde şiirleri ve yazıları yayımlanan **Hüseyin Yurttaş**, arkadaşlarıyla birlikte İzmir'de **Dönemeç** adlı edebiyat dergisini çıkardı. "Cumartesi Sohbeti" adlı köşesiyle, 1995-2001 yılları arasında **Yeni Asır** gazetesinde yer aldı. 2003'te yayımlanmaya başlayan **Ünlem** dergisinin çıkışına ve yayımına katkıda bulundu.

Yurttaş'ın bugüne kadar yayımlanmış şiir kitapları: İlk İşim Uyanmak (1970), **Gelincik Günleri** (1977), **Uzun Yollar Yolcusu** (1978), **Uzunçalar** (1979), **Sanayi Çarşısı** (1980 Nevzat Üstün Şiir Başarı Ödülü, 1980), **Gecede Kanat Sesleri** (1982 Ömer Faruk Toprak Şiir Ödülü'nde mansiyon, 1984), **Çürüme** (1986), **Kod Adı: Mansur** (1992 Ceyhun Atuf Kansu Şiir Ödülü, 1993), **Kirli Tarih** (1993 Yunus Nadi Yayımlanmamış Şiir Ödülü ve 1994 Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü, 1993), **Sevgiden Ötesi Cehennem** (1995), **Yirminci Yüzyıl Ağrıları** (1996), **Aşkların Gizli Defteri** (1998) **Aşka Bahar Yetmez** (2001), **Ra** (2005), **Kayıp İklimler** (2007) **Sevgiler Kanarken** (2012 Melih Cevdet Anday Şiir Ödülü, 2012.)

Düzyazılarından oluşan ve "Ayna Kırıkları" genel başlığı altında topladığı kitapları: **Bir Sıcak Merhaba** (1996), **Bu Şehir, Bu Topraklar** (1999), **Kış Masalları** (2001), **Özgürlük Çiçekleri** (2005) ve **Düşlerde Uçmak** (2006) adlarını taşıyor. **Saklı Kimlik** (2003), **GDO Ülkesi** (2005), **Robotlar Ülkesi** (2008), **Karaçalı Çetesinin İzinde** (2010), **Mağaradaki İskelet** (2012), **Mucizeler Çiftliği** (2012) romanları; **Ömrün İssiz Günleri** (2001) ve **Buğulu Camların Ardı** (2007) öykü kitaplarıdır.

Çok sayıda çocuk kitabına da imza atan **Hüseyin Yurttaş**, **TÖMER**'in düzenlediği ankette en başarılı on çocuk yazarı arasına girerek ödül aldı.(1997)

İÇİNDEKİLER

defterimle konuşma.....	9
-------------------------	---

hoşgeldin aşk

hoşgeldin.....	15
dörtlük	16
dar sokağın âşığı	17
hişt	19
yağmur kuşları	20
parkın kuytu köşesi	22
mavili	23
kıyı çocukları	24
geldim	26
dönüşüm	27
aşktan söz edelim.....	28
kaçış.....	29
buz mavisi	30
kıskanç	32
buluşma	33
çoğalma	34
senden sonra	35
aşk ehliyiz	36
belalı aşklar gazeli	37

aşk masalları

çocukmuşuz.....	41
yağmurmuşsun.....	42
akşammiş	43
sevda atlısı.....	44
yitik âşklar masalı	46
masal kızları.....	48
büyük ayna.....	49

düşler penceresi

istek.....	57
hain.....	58
neden.....	59
o güzel çocuklar.....	60
o güzel kızlar.....	61
o hayal kızlar.....	62
öğretmenim.....	64
uyan ey kız.....	66
sislerin ötesi.....	68
düşlem.....	69
gece suları.....	71
o şarkıyla yeniden.....	72
özleyiş.....	73

canıma düşen köz

ayrılık.....	77
pişmanlık.....	80
haber.....	81
yoksan giderim.....	82
kırgınlık şiiri.....	83
geride kalan.....	84
kavşak.....	86
poyraz.....	88
ölü aşk.....	89

geleceğin insanları için yazılmış

aşk tabletleri

I.....	93
II.....	94
III.....	95
IV.....	96
V.....	97
VI.....	98
VII.....	99
VIII.....	100

güz yalnızları

güz yalnızı	103
sevdiğimi söylerken	104
sanrılar içinde	106
kırgın kadına şiir	109
edirne zamanları	111
nükhet hanım	115
kemal bey	117
aynadaki adam	121
anılarla	123
vasiyet	125

defterimle konuşma:

sevgili defterim,

bundan böyle sen benim en büyük sırdaşım olacaksın. kimselere söylemediğim ya da söyleyemediğim şeyleri sana söyleyeceğim. senin sayfalarına düşen her harf, bilinenlerin ötesinde kimbilir hangi anlamları yüklenerek benim dünyamı sana aktaracak.

bilirsin, aşkların o karmaşık dünyasının en büyük özelliği, her şeyiyle herkese anlatılamayacak olmalarıdır. sevmek, önüne geçilemez bir köpüklenme, saydam bir duygu. onu anlatabilecek yeterince sözcük var mı dilimizde, bilmiyorum. ama ben onu anlatmak istiyorum. yaşamın çalkantılı denizlerine yelken açarken yüreğim kıpır kıpır. çünkü seviyorum.

yine bilirsin ki, aşk, belki söylemememiz gereken ama asla söylemeden edemeyeceğimiz biricik duygu. onun gizlerini seninle paylaşmak isteyişim bundan. yazarken hep içtenlikli olacağım. sana karşı dürüst olmam, aynı zamanda kendime karşı da dürüst olmam demek. hem, sevgi en küçük bir yalanın bile bulaştırılmaması gereken tertemiz bir duygu değil mi? içimi saran büyük sevinçlerin, coşkuların altında çıldırtıcı çekiciliğiyle kanımı kaynatan sevgi yatmıyor mu?

defterim, sana açmıyorum. Kızıl Benim <https://rantey.org>

ölümün, uçuk benizli bir yabancı gibi gelip, beni alıp götürceği günler sanırım daha çok uzak. bunun için çok uzun süre susmak zorunda kalabilirsin. biliyorum, nice fırtınayı içinde barındırarak, köşende öyle sessizce durmak çok zor. buna katlanman güç olacak. toprak altındaki gizli bir hazinenin, herkesten ve her şeyden uzak onca değeri ve parıltıyı, kendi karanlığında barındırması gibi bir şey bu.

sevgili defterim, al, hazinem senindir.

yüreğimin kapılarını sana açıyorum. saklamadan, sakınmadan sana anlatacağım her şeyi.

gencim ben. belki de çocuğum. kendi rüzgârıyla savruluyorum. sevginin, deli bir yağmur gibi camlarımı dövdüğü günlerin içinden sana sesleniyorum.

içime akanı ve o büyük uğultuyu duyuyor musun?

öyleyse haydi, açıl artık!

açıl, ey aşklarımın gizli defteri! bak, bir esinti dolduruyor yelkenlerimi, dağlarım ayaklanıyor. sevgi sözcükleri, karanlığımda kıvılcımlar gibi kayarak uçuşmaya başladılar bile!

açıl ey!..

*Öyle ser-mestem ki, idrâk etmezem dünyâ nedir?
Ben kimim, sâki olan kimdir, mey ü sahbâ nedir?*

Fuzuli

hoşgeldin aşk

*aşk, ey aşk
boşuna saklanma
gördüm seni*

sobe!

hoşgeldin

su sandım içtim sesini
ince uzun gölgeni gördüm
bir yamacın başında

sözcükler buldun bana
gizem kapılarını açan sözcükler
yüzümde gülücükler göğerti
şarkılara büründüm

kara kışların ardından geldin
avcumda çiçek oldun
kuşluğumda kuş sesi
yeşilinle örtündüm

aşkın eski çağlarından
önüme açılan söylence

hoş geldin Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dörtlük

geldin ve içimin ormanlarına yağdın
pencereme vuran yağmurdu sesin
ıssızlığıma düşen gölge, unutulmuş söz
beni sevgiye kitleyen sensin

dar sokağın âşığı

ince minareye eğilen ay
düşme sakın dar sokağa
orda ben varım
elim, eline uzanmış onun
aşkı fısıldayan gecede
duyuldu duyulacak
yüreğimin vuruşu
o bir şiir gibi
iç geçiriyor pencerede

yağmuru unutsak da içimiz ıslak
her sözcükte ayrı bir özleyiş
bilmem ki bu nasıl konuşmak
yaseminlerden geceye savrulan
o uysal düş yalnızlığı
gözlerimizi kapasak

ince minareye eğilen ay
düşme sakın dar sokağa
karanlık korusun beni
kötü gözlerden
rüzgarımı sen kolla
çelimsiz gölgem çekilsin
düşlerin sığınağına

haykırasım geliyor bu aşkı
gizlemek zorundayım ama

hişt

benim için ne büyük giz
karşıdan bakınca
eviniz

odalarda gölgen
ve kokun
güzelliğinden nice iz

geçiyorum yine önünden
işit ayak seslerimi
arala perdeyi
hadi kız!

yağmur kuşları

bahardı
 göğerti dallarımız
 ırmak boylarında yürüdük
 içimizde parıltılı güneşler
 önümüzde düşlerimiz
 adlarımızın ilk harfleri
 ağaç kabuklarında

bir yağmur başladı ansızın
 kaçmak ne mümkün
 suçlusu bizdik bu baskının
 gökte çılgın bulutlar
 sırlıslıkla yürüdüğümüz yollarda

yüzünde damlacıklar
büyülü bir düşle aralanmış kirpiklerin
bir ağaç kovuğunda
tüte tüte sokulduğun göğsüm
nasılda çocuk
bu ilk yangınında

bulanık sularla geliyor ırmak
yalnızlığımızın üstüne
köprüleri aştı aşacak

ıslak saçların yapışmış tenine
öpsem yangınım bulaşacak

bu “delikanlı bahar”
anlıyor bizi
ve gökleri kırbaçlıyor
yağsın diye bu yağmur
sonsuz kadar

parkın kuytu köşesi

parkın kuytu köşesi
fısıfısılbirbirimizi okuduğumuz
düşlerle bezeli saatler
ibadet gizliliğinde sevgi sözleri
içimizi ıslatan ılık bir yağmur

tutuşan yanımı görüyorsun
dumanım tütüyor bak
sokul, daha sokul
kar yağsa vız gelir
ne güzel böyle
sevgi sıcaklığında yaşamak

kuşların sevinci yankılanıyor yüreğimde
bahara yakışan gülüşün
ömrüme yansıyan en güzel imge

parkın kuytu köşesi
anlıyor bizi
öyle değilse
neden gizliyor peki?

simdi, dili olsa söylemez

oda öğrendi sevmeyi

mavili

maviler giyerdin
gökçe yaprak açardın
baharına vurgun
elini tutardım

yüzünde güneş parçaları
kirpiklerin ışık
kirpiklerin gölge
dudaklarında ürkek sorular
bakardın
yüzüm yanardı
utanırdım

rüzgâr okşardı saçlarını
kıskanırdım
alıp gider diye kokunu
kuytumda kalmalıydın hep
sensiz ne yapardım?

maviler giyerdin
mavi bakardın
tüten tütünündüm
soluğuna karışır
uçardım

kıyı çocukları

iki çakıl
gibi ıslıl ıslıl
baktık dünyaya
biz o kıyından

ışıklar oynaşırdu içimizde
maviydi gülüşümüz bile

düşlerdi sığınağımız
o yıkık kale duvarı
suların yaladığı kayalar
hep kuytuları yoklardık

bize masalar anlatırdı deniz
geceler boyu
onu dinleyen

uysal çocuklardık

bizim için doğuyor sanırdık güneş
bizim için esiyor rüzgâr
ve yeryüzünde sevgi
bizim için var

en amansız karanlığımızda
yakamoz yansımaları
sevgimizi fısıldardı
yorgun dalgalar

o kıyı nasıl da ıssız şimdi
rüzgârın savurduğu öykümüz
yamaçlarda
paramparça

baksak
görünür mü hayalimiz?

geldim

karanlık kapılardan geçtim
kendimi ışığa vurdum da geldim
kamaşan gözlerimdi aldanan
kimbilir neyi gördüm de geldim?

insandım, onmaz yanıma onardım
o ayrıkse yalnızlığa erdim de geldim
kovdum kirli karayı, sevdikçe arındım
sevmenin erdemine vardım da geldim

kötü öyküler dinledim, romanlar yaşadım
kanayan yarama sardım da geldim
elçi istemez aşk, saklı sözüm sanadır
yürekta zinciri kırdım da geldim

dönüşüm

oynaşan ışıklardık
karıştık birbirimize
o yalın aydınlığımızla
aynalar çatladı sevişmemizden
güneşlerle yarıştık

çırılçıplak bir ses olduk
şehrin uğultusu içinde
iki genç bayraktık
yürüdük bağımsızlığımıza
dalga dalga akıştık

akşama sığınan kuşlardık
gülüşerek sokulduk ağaçlara
tenha ve karanlıktı aradığımız
soğuk yalnızlıklardan uzak
sımsıcak öpüştük

tutkulu adımlarla çekildik
kalabalıklardan kendimize
yağmuru içtik gökkuşaklarından geçtik
öyle sıkı sarıldık ki birbirimize
tek bir gövdeye dönüştük

aşktan söz edelim

hadi, aşktan söz edelim
güzel günler açılsın önümüzde
ışıklar içinde içimiz
bir yolu yürüyelim
kuşlar kutsasın sevgimizi
iki ünlem gibi düşelim
kırların özgür tenhalığına

yüreklerimizde ılık kıpırtılar
şarkıların saçlarını çözelim
o rüzgâr alıp gitsin bizi
mavice gülümseyen kıylara
gün görmüş ağaçlar konuşsun
zaman, o dalgın ihtiyar
unutsun bizi orda

mahmur seslerimiz dokunsun
ölü suların yüzüne
birden uyanalım buğulu düşlerden
farkına varıp yaşadığımızın
sevinçle sarılalım birbirimize

yanılmış ve yenilmiş olsak da
hadi, aşktan söz edelim
ömrün o ıssız günleri gelmeden
sevgiyi söyleyelim

kaçış

kimliğini gizle
gece gölgelerinden sakın

geleceğim
beni bekle

ölüm mü dedin
ağzından yel alsın

sırdaş karanlık
korur bizi

çeker gideriz buralardan
kimse görmeden
el ele

buz mavisı

sisleri geçtim, geliyorum
hüznü sil, ebruli günü ağart
yerle göğün öpüştüğü
buz mavisine yaz beni

kurusun kirpiğindeki son damla
dinlensin yorgun gözlerin
kış yolları bitti, yönüm sanadır
ucu görünen aydınlık
siliyor dağlarımın karanlığını
yanan yüzüne değen

kuzey serinliğiyim

o uzun gecelerde özlediğin
uzak sesim kapının önünde işte
atılsan var ya, kollarım birden deniz
birden göğsümde çılgın dalgalar
artık seninleyim

ateşlerden atladım, sulardan sektim
savrulan kül söylesin yangınımı
buzullarda uzayan gölgem
sana uzanan elimdi benim

geçmişe dönmek yok artık
adlarımızı bile değiştirelim
sevgiyle yoğrulsun sevincimiz
gökkuşağıdır önümüzde açılan
hadi, altından geçelim

kıskanç

kıskanıyorum
saydam teninde gezinen ışığı
gölge edişim bundan

gözlerinde o kıvılcım
dağ başlarına çağırıyor beni
kuytularına ormanların
yolların bittiği yere

bu oyunu ben kuruyorum
kaçma, yakaladım seni
sayım var, suyum var
tuttum, öpüyorum

ellerimiz çözülünce
kuşkunun iğneleri batıyor
içime ince ince

korkma sev dedin, sevdim
gör nasıl çıldırıyorum

sevince

buluşma

yeni sözcüklerde buluştuk
seslerimizde sevinç
ışıkla gölge gibi oynaştık

tadına vardık
dilimize değen her hecenin
neler söyledik susarken
süzüldü bakışlarımız
o derin rüyanın dalları arasından

yılların yıktığı köprülerdik
iki yakada harap kalıntılarımız
suyun söylediği türkü
taşı kaygan kılan yosun
eğilen dalı öpen su
anladı bizi

birbirimize baktıkça balkıdı gözlerimiz
içimizin aydınlığından
sevgi
korkusuz bir kuş olup indi
avuçlarımıza

sonra birden aşkın yağmuru
sanki gök delindi

çoğalma

artık iki kişiyiz
önü sonu
üç olmak günü

artık iki kişiyiz
enikonu
çoğalmak günü

artık iki kişiyiz
sevgiden
yorulmak günü

senden sonra

senden sonradır
bu benim
düş evlerine girdiğim
uçmaktara vardığım*

senden sonradır
bu benim
sevgi köprüsün geçtiğim
ölüm aşrı uçtuğum

senden sonradır
bu benim
öz varlığım gördüğüm
sonsuzluğa erdiğim

* uçmak: (Eskimiştir.) Öbür dünyada, iyi insanların mutluluk içinde yaşayacaklarına inanılan yer, cennet. (TDK Türkçe Sözlük, 1974)

aşk ehliyiz

aşk ehliyiz
ölsek de kaynaşır kanımız
en karanlık gecede
tutkuyla aydınlanır bir yanımız

kımıldar
yüreğimizin karıştığı toprak
ölüm şaşakalır
bahçede açan çiçektir canımız

bilgeler bilemez
tabipler anlayamaz
görünmez oldukça
sonsuzluktur mekânımız

aşk ehliyiz
sevmek dedik bismillah
dilimizde tespih bu

gayrısına kapalı lisanımız

belalı aşklar gazeli

o masum çocuk bakışlarıyla başlar
çıkmazlara saplanacak en koyu aşklar

sevinçle serpilir kuytularda, gözden ırak
suçlansa da büyür sevgi, gizli ya da aşikâr

boşanır yürekte zincir, kopar kelepçeler
köpüren sevda selidir, bendleri aşar

kuşkunun akrebidir, durur taşın altında
iki gövde bir iken, ansızın ordan çıkar

yüreğe akan zehir, zehiri akıtan iğne
güneşe çekilen perde, ışığa örülen duvar

o karanlık kapılar, girilen sonsuz dehliz
bütün yollar kapalı, mevsim kış, her yer kar

dişler kamaşır tadından o yasak meyvenin
oysa her büyük günahın sonunda mutlak ölüm var

cinnetin kıranından geçilir, sokaklar bile kan
biter mi belası aşkın, nelerle yüklüdür rüzgâr

kim ola uslanan, çılgınsa yaşamın kendisi
akmadan kan, boşalmadan son kılcal damar

kemikler sürme olmadan, külleri savrulmadan
unutulmaz o yangın, güze erse de bahar

aşk masalları

çocukmuşuz

koşup da gelirmişsin
eteklerin uça uça
dünya bahar
dünya çiçekmiş
bir uçtan bir uca

o hınzır saklambaç
kuytu duvar dipleri
ortakmış
bu en masum suça

yüzünde utangaç bir pembelik
elin elime değince
anladın mı gözlerimdekini
yanıtın nece?

sözüm söz değil
yüreğimde düğüm
bir çözülse
sonu gelmez ömrümce

koşup da gelirmişsin
eteklerin uça uça
silme çiçekmiş dünya o zaman
ne ayrılık görünürmüş
ne öte geçe!

yağmurmuşsun

yağmurmuşsun
 usulca tenime yağmıssın
 mahmur sabahlarda
 ürpermişim damla damla

üç vaktin biriymiş
 ansızın denizler geçmişsin
 bir bakış gibi ulaşmıssın
 benim kara parçalarıma
 düğünmüş dünyanın ortalık yeri
 onun davuluymuş içimizi titreten
 aşkın mahyasıdır diye
 gökler kuşak kuşak gerilmiş
 altından geçmiştiz

yağmurmuşsun
 toprakmışım
 bana yağmıssın

düş mü
 yaşadım mı
 ben bunu görmüşüm

akşammmış

akşammmış
lacivert peleriniyle üstümüzü örten

küçücük bir gülücük
dudağının ucundaki kardelen

sonra güller döşenmiş aynalara
ocakta kıvranan alevlerden

öyle uzun susmuşuz ki
sonunda yorulmuşuz sevgiyi söylemekten

sevda atlısı

gerili yaymış
ince uzun ayakları atımın
sen ırakmışsın
çöl uzun
orman derin
dağ yüce

tenhaymış içim
köhne bir dağ evi gibi
koca kışlar geçermiş
kurtlar basarmış uykularımı
gölde yıkanan ay
o güler yüzlü komşum
bir masal söylermiş
hayra yorduğu düşlerim
dökülürmüş dalların ucundan
özlem
saklanmaz bir duman
tütermiş
bacalarım

bir sonsuz koşu
seni ararmışım
atım yorgun
atım terli
atım çatladı çatlayacak

benmişim
dünyadan geçip giden
en hızlı yolcu
yine de ulaşamamışım sana
bir söz gibi savrulup gitmişim
ömre ziyan yalnızlıklarla

görenler söylemiş
bir elim uzanıp kalmış öyle
tam seni tutacakken
son nefesimde

rivayet edilir kim
atım koşarmış hâlâ

ytik âşıklar masalı

I

dağlardan masal mı indirirler anne
gece yürüdüğü zaman
sevgiyi kimler büyütür kuytulara
kış uluduğu zaman

bu benim yüreciğim küçücük
ısınmış ocak başlarında
harıltısı duyulur
karşı yakalardan

sahiden o mu
el eden
uçsam mı yanına
kumrular
hu

kaçamak gülüş
köşe başı
kımıltısı perdelerin
hem gerçek
hem düş

II

iki karaltı
ay buluta girdiğinde
süzülüp kapılardan
sıyrılıp sokaklardan
dere içlerine akan
bir türkü gibi

o dağlarda dolaşır şimdi
vurgun yemiş gölgeleri
söylenir hayaldir
bir atın üstünde geçip gittikleri

masal kızları

masal kızları
ben büyüttüm sizleri
ben ördüm saçlarınızı
bir tutam düş
bir ince gülüş
gibi günlerde

bir varmış
bir yokmuş

büyük ayna

gördümse, düş
söyledimse, yalan
ben onları
yaşadım da geldim

dururlar
derin zamanın dibinde
kökleri yüreğimde
aykırı ağaçlar gibi

bir varmış bir yokmuş

rüzgâra dönüp yüzlerini
yürüdüler
sesleri kaldı arkalarında
ne kaval
ne lir
anlatabilir
o yüreklerin iniltisini
saltanat sözündür
masal hüküm sürer
o gergin telin dilini
mızrap çözer

gördümse, düş
söyledimse, yalan
ben onları
yaşadım da geldim

bir varmış bir yokmuş

kaç ömre yazılmış öyküleri
görünür
bir bulutun tozları arasında
ışık parçaları halinde

kays dedilerse adına
say ki mecnun'dur o
orda asılı kalmış umudu
batmaz
ufukta kıpkızıl gündür o

bakmayın yusuf olduğuna kuyularda
delik deşiktir gençliğinin yamaçları
ferhad iken oyduğu kayalar
öğündü birden
kuma kesti sevdası o kıyılarda
kleopatra yıkanırken

gördümse, düş
söyledimse, yalan
ben onları
yaşadım da geldim

bir varmış bir yokmuş

kurda kuşa soralım
ne söylerdi ırmaklara orpheus
hangi ezgiydi
ona ölümü unutturan?

sezar'ı çağırdı uzaklar
bukinalar ufukları yoklarken
o karanlık deniz
balina yalnızlığıyla inerken
kimdi onlara sevginin tacını sunan?

söylesin antonius
neden koklar havayı
neden akar otların arasında
çatal dilli engerek
ve nasıl bulur yolunu
kara toprağın altında
kör köstebek?

gördümse, düş
söyledimse, yalan
ben onları
yaşadım da geldim

bir varmış bir yokmuş

kuzey gecelerine yürüdüm
uzakta, soğuk bozkırlarda
lili brik mi ağlıyordu
victoria mıydı o
çitlerin ardında çekingen gölgesi
ay ışığı yalınkılıç bir dize
belki louise aragon'un
belki elsa'nın içinden geçen

yine mi öldü annabel lee?

artık dayanmıyor yüreğim
içim buz kesiyor
o "deniz ülkesi" gibi

gördümse, düş
söyledimse, yalan
ben onları
yaşadım da geldim

bir varmış bir yokmuş

son yangında kül oldu
“harap konağı” aşkın
bir şiirde tüter dumanı
nâzım, piraye pirayende
her gün biraz daha solgun o mektup
elime bulaşmış mürekkebi
şimdi yazılmış gibi

çoktan kapanmış bir defter
solgun ışıhta görünen ürpertili sözcükler
abbas alıp getirecek ilk sevgiliyi beşiktaş’tan
gelse maria misakian
göğsüne kapanacak attilâ ilhan

ben
ne yaşadım
okudum ezberden
ama gerçektir
yanıp yakıldığım o külhan!

gördümse, düş
söyledimse, yalan
ben onları
yaşadım da geldim

bir varmış bir yokmuş

hüseyin'di adım
hep çocuktum
inadına çocuk
baktıkça güneşi görürdüm
yaşamaktan kamaşırdı gözlerim

sevdim, yaşadım, öldüm
aşkların büyük aynasında
nice bin surette göründüm

düşler penceresi

istek

sigara içiyorsun
bu kötü
ama yakışıyor sana

iki dudağının arası
dumanlı bir yol
geçsem mi ben de
ordan
yana yakıla?

hain

bir hainim ben
yine onu düşündüm
seninle sevişirken

neden

bu kadar çekici
bu kadar doğurgan olmazdı toprak
o güzel kadınlar ölmese
ve kanına karışmasa onun

o güzel çocuklar

parklara dadandı o güzel çocuklar
ölü askerlere dönmeden önce

sevgiydi tek sloganları
rüzgârlara tutuldular
bayraklarında dudak izleri
yağmurdan akmış pankartlarıyla

sonra bu güneş
bu güneş böyle cırılçıplak
birden açtı

alkımların altından mı geçip gitti onlar?

o güzel kızlar

anneler nerde yatırır
o güzel kızları
neyle örterler
gece yalnızlıklarında?

o güzel kızlar
karanlığa mı soyunurlar hep
nasıl aydınlatır aynaların derinliğini
fosfor buğusu beyazlıkları?

geceye serildiklerinde
yumuşak ve uzun
ne süsler düşlerini
yoluna düşmeden uykunun?

o güzel kızlar
hep böyle gözden ırak
peki, neden ürperir tenleri
neden çarpıntılıdır yürekleri?

o hayal kızlar

perdelerin ardında ince gölgeleri
o hayal kızlar
bir görünür
bir kaybolurlar

kuşların konuştuğu pencere pervazları
nice sesler alır dünyadan
ürkek bakışlarla
perdeler usulca aralanır
yine sokağı biçer
adımlarının makasıyla o karaltı

ötede incecik gülümseyen ay

ne çocuk ne kadın
dün
bugün
ve yarın
hep düşlere yolcu
gizli ışığında gecelerin
uçuk pembe imgelerle kanatlanan
telaşlı birer mektup
küçük ömürleri

saçlarına ilişen çiçek
tokalar, firketeler
her biri bir parıltı
ama arkalarındaki karanlık
en büyük gerçek

zülüfleri leylak
gülüşleri nergis
gülümsemelerinde utangaç bir hüznün
gözlerinde hep bir uçurum korkusu
iğreti adlarının hoyrat çağrışımı
güneşlerine perde

o hayal kızlar
hayallerimizde bile yalnızlar

öğretmenim

beni bağışlayın
sizi çok seviyorum öğretmenim

siz konuşun
dünya küçülsün
düşler penceresinde kuşlar
sevinçle ötüşsün

siz anlatın öğretmenim
nasıl dönermiş dünya
-aşkla-
dinlerim ben
-aşkla-
siz anlatın
dönsün dünya
-aşkla-

beni bağışlayın
sizi seviyorum öğretmenim

içimde ılık bir rüzgâr
yalnız sizin dersinize girerken
gözlerim dalıyor
hoşgörün beni
siz burdasınız
ben uzaklarda
sizinle

yüreğim gizlerle dolu
izbe bir mahzen
tutamıyorum sevgimi, sevincimi
güneşe fırlatıyorum bazen

dünya bahara kesiyor
bir yolu yürürken
yanımda gölgeniz
sanki üşüyorum da
sokuluyorum birden

beni bağışlayın
sizi seviyorum öğretmenim

nasıl söylesem?

uyan ey kız

uzun boylu o genç adam
o uzak şehre indiği zaman
seni düşündü ilk olarak
gece tenhaliğinde

şiiirlere bulandı
uyku ve duman yüklü
bir sabahçı kahvesinde
sokaklara vurdu kendini
ardında kol gezen bir yalnızlıkla

uzaktın
uyku sularındaydın sen
yumuşaktı döşegin
bulutlar gibi
nerden bilirdin ki
iki uykusuz gözün
senin için nemlendiğini?

okuduğu şiirdin
söylediği şarkı
nasıl yoğun yaşıyordu seni
bir bilsen

evet, ah bilsen
sıyrılıp çıkardın yatağından
yalın bir bıçak gibi
ince uzun
alev dili gövden
odalara dağıtırdı sıcaklığını
üşürdün
ve özlerdin onu

o uzun boylu çocuk
o şehrin en yalnız adamı şimdi
be kız
sen uyku sularındasın hâlâ
uyan artık!

sislerin ötesi

tüllerin ardında bir marmara sabahı
içimde sen
yine o küçük 'üsen'
gibi geçtim
düş yollarını

devler uykusundaydı istanbul
sisler ardında insanlar
sisler ardında sevdalar
sisler ardında ihanet

sordum kendi kendime:
ey sağır ve dilsiz çocuğu ölü aşkların
ne gördün?

düşlem

koca bir şehir uyurken
senin düşlerine bıraktım
kendimi ben

bir uçtan bir uca
seni döşedim karanlığıma
tanığımdır
odamdaki gizli ışık

sabah yakın
gecenin yorgun gözlerinde boş bakışlar
boşuna bekliyorum o nabız vuruşunu
ölü sokakların yok sesi camlarda
her adımda
biraz daha solgun lambalar

şaşkın ay
ters gelmiş gökyüzünde
bana bakıyor
unutulmuş bir fener gibi

bir şenliğe uyanıyor
kuş yüklü ağaçlar
düş yorgunluğuyla geriniyor yeryüzü
kemikleri çatırdıyor şehrin

limanını arayan bir korsanım
seni yazmışım gece boyu
sular bile susmuş
en gizemli öyküsünde aşkın
kurumuş kalemimin ucu

sanki binbir geceden
o büyü
o kanlı kavgalar
iç içe geçmiş
nice oyun

artık kalmadı dermanım
dalgalar bırakacak beni
bir ceset gibi
senin kıyılarına

gözlerim açık ya da kapalı
seni göreceğim yine

gece suları

gece sularına insek
kuytu düşlerle تنها
çocuk dalgınlığıyla dağınık
sanrılar içinde, ürkek
masal izleri gölgeli yüzünde
buğulu ırmakların üstünden
iğreti köprülerden geçsek

uyku yumuşaklığıyla sokulsam sana
en mahrem düşlerine girsem
sabah denen o yorgun yolcu gelmeden
taşkın bir ırmak gibi
çekilsem yatağıma

ayın öptüğü kıyı
kıyının yaptığı büyü
bağlasa beni sana
denizin yaşlı sesinden dinlesek
yitirdik sandığımız şarkıyı

gece sularına insek
vakit çok mu geç?

o şarkıyla yeniden

ansızın anımsadığın o şarkı
o günlerden bir resim açar önüne
yeniden bahar başlar, kuşlar konuşur
ağaçlar bir başka endamla salınır
birbirine karışır bütün mevsimler

söylesen dil eskir, kulak çınlar
yasaklı adım, suçlu suretim
bir görünür bir yiter
içini saran yoğun dumanda
daha nice görüntüler

birbirimizin gözlerinden geçeriz yine
dudaklarını ısırırsın, ellerin titrer
unutulmuş heyecanlar ayaklanır
sanırsın ki esrarı çözülmetedir
yıllar süren o karanlık gecenin

buğulu bakışın kalır
koşup giden zamanın ardından
için o şarkıyla yeniden yıkanır
bir aydınlık balkır gizli göllerinde
su yürür, gevşer toprağın

özleyiş

büyülü günbatımı çekse bizi
öte sulara açılısak
kızıl mermerlerini zamanın
el ele adımlasak

uykunun kundağına sarılı
bir çocuk gibi bulsak
erguvan rengi şafağı

bulutlarla karıştığımız patikalar
ceylanlı pınarlara götürse bizi
içsek içsek de kanmasak

denizler açılsa önümüzde
saklı limanlara sığınsak
balıkçılarla dost
şarkılarla mest olsak

yanardağ ağızlarında küçük göller
gök avluda nice böcek
avuçlarımızda yıldızlar
geçit verse morca dağlar
su boylarından yürüsek
söğütlerin altından
ormanlar uğuldasa ötelerde
bir düşü baştan başa
bir ülke diye geçsek

sen olsan yanımda
elinden tutsam
ufka dikip gözlerimi
yürüsem
hiçe sayıp koca ömrümü
yeni baştan öğrensem sevmeyi

canıma düşen köz

ayrılık

sendin o
izlediğim gölge
ağlayan sular gördü yüzünü
bulutlar tanıdı
yağmurlar yıkadı

usul adımlarla sokuldum sana
dedin
kır çiçeğimin senin
kıy bana
kopar beni

kokunu duydum
yalnızlığı soyduğum akşam
tuttum ve öptüm seni
ay aydınlığı
gün kavuştağı
merhaba

dudaklarını
susmak kadar anlamlı
konuşmak kadar güzel
sevgi dilinde
her şeyi söyleyen

öptüm
uysal sözlerle inledim
yalnız yanını yokladım
yaseminlerin estiği gecede
ağladım
güldüm
bir garip ademdim ben
ne kadar yaşadım
o kadar öldüm

ayaklandı işte
ayaklarına serdiğim deniz
gece mavisinin gömüldüğü
küstah karanlık
deli gençlik
bizi çağıran mor imge

sevgiden çıkılan eyyamsa
gayrı kan güdülsün
eyvanlarda ağlayan rüzgâr
söylenip giden o garip ninni
sonsuzluğa gömülsün

aşkın iğreti yüzü
küle karışan yanık söz
beni kilitlediğin son çığlık
canıma düşen köz
ayrılık!

pişmanlık

adına ağıtlar yaktığım sevgilim
ölü kuşum
kırık bir sapanım şimdi
pişman bir namlu

ben seni
nasıl vurmuşum!

haber

ona söyle, barışalım
ben beni yendim

ölümü görsün
yaşamak buysa
gömsün beni

ona söyle, barışalım
kırlara kokular salsın yine
eski baharlardan
gökkuşağı sarsın düşlerimizi
yağmurlarımız yağsın

ona söyle, barışalım
milat günleri gelsin
doğduğumuz topraklar gülsün
çöllerim yeşersin

ona söyle
sil baştan diyorum ben
aşk ile

yoksan giderim

yoksan giderim
kalamam bu şehirde

bir başına dolaşamam
ıssız sokaklarında
ayak seslerimin yankısını duya duya

kapanamam
sağır otel odalarına
duvarlar yürür üstüme
dayanamam

yoksan giderim
bu şehir dar bana

kırgınlık şiiri

boşuna bekleme
yeşermez bir daha
kırdığın o dal ucu
o filiz

baharlar geçse de üzerinden
hep çöl rüzgârıyla kavrulur ömrümüz
sonsuzluğa gömülür
kumlardaki izlerimiz

hor gördüğün bu yürek
susabilir senin için
sonsuza dek

yokluğun kanatsa da içini
uykuları bölündüğünde
acıman değildi beklediği
hep sevginle sulanmak isterdi
o çekingen çiçek

kırgınım artık ve yokum
beni arama
uzay yalnızlığında meteor
deniz dibinde kum
ne olursam olayım
gidiyorum

geride kalan

o tren gitti
ben kaldım
bir güz yaprağıydı hüznün
döne döne
indi önüme

yerde ezik bir karanfil
gözlerimde son gülüşün
ve belki hâlâ sallanan elin

o tren gitti
ııssız kaldım
yaslandığım ağaç gövdesi
nasıl anlasın beni?

gittikçe daha uzaksın
ses yok kulak dayadığım raylarda
kim duyacak içimde kopan çığlığı
kim görecektir beni
kör karanlığında gecenin?

gökte akan bulut
varır mı senin gittiğin topraklara
benden sana taşır mı bu yağmuru?

rüzgâra bıraktım kendimi
sürüklenip gidiyorum
bir şiir seni fısıldıyor
boşluğa düşüyor adımlarım
sigaram söndü ateşim yok
meyhaneler çoktan kapanmış
kendime çekilsem
limanım belirsiz
pusulam kayıp

o tren gitti
ben kaldım
bir güz yaprağıydı hüznün
döne döne
indi önüme

kavşak

şiiirler, bırakın yakamı
 o gitti, kuşlarım uçmuyor
 o gitti, gökyüzüm تنها
 bir bulut geziniyor içimde
 ağulu, karanlık bir bulut
 gölgesi vuruyor camlara

izmir ağlıyor yokluğuna
 ben mahzun dolaşıyorum
 bütün sokaklarım boş
 meydanlarımı ıssız
 karanlığı kamçılıyor deniz
 ay uzak, yıldızlar vefasız
 ısıklar da olmasa
 duvarlarım çatlayacak!

beni gördüğü yok
imbatla sevişen palmiyelerin
besbelli o bitmez masalı söyledikleri
kiminle konuşuyor kırlangıçlar
tellerin iniltisi kime
nabızı çoktan durmuş bu şehrin
tuttuğum ayna buğulanmıyor

şimdi yollara vursam kendimi
yüreğim oyulurken böyle uğul uğul
hangi şehir avutabilir artık beni
hem, ne yazar diz dövse ankara
çırpınsa istanbul
iflah etmem gayrı ben
o büyük sevgiden yoksun
böyle perişan, sefil
bir kavşaktayım işte
ölümle ayrılığın kesiştiği

şiiirler, bırakın yakamı

poyraz

güze yürüyen gündü
 üşüdüm
 gökyüzü silme yıldız
 içimde ürpertiler
 evrenin kör karanlığında yapayalnız
 seni düşündüm

hiç durmadı poyraz
 sürüp götürdü bulutları
 sırlandı içimdeki aynalar
 buğuların ardından geldin
 ışıklar içinde göründün

o melengeç miydi öyle uğultulu
 geceye senin öykünü anlatan
 neyi tekrarlıyordu ikide bir
 ıssızlığa seslenen o puhu

gökte kayan kıvılcım
 belki bir sözdü bana
 tutuşmakla sönmek arası
 o parıltı, o çelimsiz yalım

samanyolu değil, bir nur ırmağı
 adındı, akıyordu
 poyraz, rüzgârların şahı
 sensizliği kamçılıyordu

ölü aşk

ölü diye gömdüğünüz aşk
için için yaşar
iç karanlığınızda
saklı bir gözdür
tomurur bir gün
sanmayın ki tekindir o

yorgun sevişmelerden sizde kalan
o gönül aydınlığı
ansızın yansır aynalarınıza
tam da unuttuğunuzu sanırken
kımıldar içinizde bir yerlerde
varlığını sizde bulmuş
bir cenindir o

her şey çabucak uzaklaşır
savrulurken yaşam yolunda
yüzler eskir, kimlikler değişir
kimseler anmaz, anılmaz olur
yorgun, yaşlı
kederle dolu bir günde
bir düştür, karşınıza dikilir
şaşkınca sorarsanız:
“kimdir o?”

en çocuk gözüyle bakar
bakışlarında kıvılcımlar
bir “arkadaş ıslığı”dır
yaramazlığa çağıran
yankılanır kayalıklarınızda
çınlar تنها vadileriniz
vız gelir ayrılık
vız gelir ölüm
buluşmak günüdür artık

bilinir ki
her koşulda tutulacak
gizli yemindir o

**geleceğın insanları için yazılmış
aşk tabletleri**

I

ey aşkın yeni yolcusu! unutma senden
 öncekileri. onların yürekleriyle beslendi
 bu toprak. sevgi, bir yeraltı ırmağı gibi
 hep ırılayıp duruyorsa, onların aşk ile
 uğuldamış kanlarının sesini
 taşıdığıındandır. patlayan tomurcuktaki
 sevinç, çok eski bir sevdadan selamdır
 sana. düşün: söylencelere dönüşecek kadar
 nasıl sevdiler ki? külü savuran rüzgâra
 sor. de ki: nasıl yandılar? kayalıklara
 çarpa çarpa siren sesine dönüşen o inilti
 hangi acının sonsuza bırakılmasıdır?
 önce için için tutuşup, sonra tüte tüte,
 en sonunda da lavlar püskürterek yanmak,
 öze düşen özlem közüyledir; bunu hiç
 unutma. ve söyle:

ölümsüz sevgiye adandım da geldim
 aşk ile eğilen dallardan olayım
 sevgi dedim, tutuştum, yandım da geldim
 sonsuzluğa savrulan küllerden olayım

sonrası artık şiirdir. esri ve es.
 sözcüklerin akışına bırak kendini. sevgi
 söyletir sana sözlerin en yücesini.
 gün gelir, yaşadıkların seni gelecek
 zamana bırakır ve tarih olur. çıkar gibi
 tanrı katına, sen de yağarsın yüreğinin
 yağmuruyla aşkın toprağına.

II

bil ki, aşk hep vardır: yerle gök
 karıştığından beri. hamurunda evrenin,
 tozunda ve çamurunda. çekirdektir aşk.
 çekirdeğin çekimdir. bir elektronun
 döngüsü, neyi anlatır sana ey uzay
 yalnızlıklarına bırakacağım insan?
 sonsuzluksa umduğun, sonsuza dek savrul
 ve dön dur işte öyle: bir çekirdekten
 çıkamadan nice çekirdeklere dönüştüğün
 gün var olmuştun. kozmos: o seni doğuran
 ve senin doğurduğun büyük savruluş, koca
 kasırga. belki o gün adem'din ve o gün
 güzelliğine erdi senden kopan o kaburga!
 yıldızları neden saçtık? kilitlediğimiz
 neydi sonsuzluğa giz diye? ardına
 düşülürse bulunur, tıpkı sevgililer gibi,
 sevenler tarafından. yaratmak yok edişin
 ilk adımıdır; yokluk varlığın.
 çekirdektir, çekecektir seni. aşkın
 dönencesinde varlığını bulan insan, var
 yürü eğri yolunda. sonsuzluk kapılarından
 geçerken, geride kalanlara da anlat
 gördüğün düşü.

III

yalnız onlar varacaktır gelecek denen
düşülkeye. sevginin hakkı için. yüreğin
hakkını verdikleri için. dünya bahçesinde
gül kesilip birbirlerini gül diye
sevdikleri için. adları yağmur
bulutlarıyla taşınacaktır geleceğin
doğurgan mevsimlerine. ışınlarla uzak
galaksilere yazılacaktır. aydınlıkları
yıldız yıldız parlatılacaktır.
soluklarından doğan sevginin ılık rüzgârı
esecektir yaradılmış bütün iklimlerde.
sonsuz kılınacaktır sevgi: yalnız onlar
için, yalnız onlar sonsuza dek sevmeyi
bildikleri için.

IV

aşka uzak duranlar içindir, yalnızlığın
pusuyla sarmaladığımız o dünya. bir tek
sevgi sözcüğünün geçmediği o derin
ıssızlık. rüzgârsız, dalgasız, ölü bir
denizin her şeyi boğan dinginliği.
renklerin silindiği, ışıkların yittiği,
sanal mutlulukların döngüsünde ömürlerin
öğütüldüğü o dünyanın kapıları yokluğa
açılır. tek başına bile değildir sevmeyi
bilmeyen. öyle eksilir, öyle eksilir ki;
bilinmez ne kalır geriye kendisinden?

V

kara kedileri aşkların. onların
geçtikleri yerlerde dikenler bitecek.
izlerinden gidenlerin hep kanayacak
ayakları. lanetleri onlar için
yağdıracacağız. seven yürekler adına.
kalmış ahlâr adına. ölmüş ruhlar adına.
tenlerini kuru yaprak, yataklarını çorak
toprak kılacağız. döllerini kuruyacak.
çapuda dönecek atlas giysileri.
tarafımızdan bozulmuştur büyüleri. artık
ayıramayacaklar sevgilileri. rüzgârsız
kalacak yelkenleri. son karanlığı onlara
ayırdık. gözleri fersiz, geceleri
fenersiz gidecekler yollarına.
göremeyecekler. sevenleri görmesinler
diyedir seçtiğimiz bu yöntem. ululara
söyleyeceğiz: kimse bağışlamasın onları.
sevgisiz kalacaklar, sevgisiz kalacaklar.
çün, sevenleri ayırdılar! lanet onlara!
lanet onlara!

VI

bakımsız bırakma aşk bahçesini, sevginle
 sula, ey bahçıvan! yoksa tez kurur,
 yeşermez bir daha. su ol, yürü; rüzgâr
 ol, es. ayağını eksik etme onun
 toprağından. terinin her damlası yeni
 tomurcukların patlayacağı taze sabahların
 kapısını açacaktır. günün akşamlı
 olduğunu unutma ve sabahların erkenci
 kapılarından gir güne. çiçeklerle konuş,
 dalları öp. ışıklar gibi oynaş yeşeren
 filizlerle. uzandıkları güneş ol, tan
 vakti tenlerine inen çiy. ürpert ve hep
 diri kıl onları. emeğin yerde
 kalmayacaktır ve bil ki, senin dünyandır
 en çok güzelleşecek olan!

VII

yorucudur aşk. çocuklar kadar yorucu.
atlıların erişemeyeceği hızla koşar.
terinin köpüğünden beyaza keser dünya.
yorucudur aşk: yürekleri durduracak
kadar. kendini günbatımlarına bırakması
bundandır. bundandır suların dinginliği
de. çocuksudur aşk. çocuklar gibi
şırmak, şımartılmak ister.
kırılmalı da bundandır. kolay küser.
sizi hiç bağışlamayabilir. dünya
yolculuğunu yapayalnız bitirebilerseniz
bu yüzden. aşka ermek, erişmek ne kadar
kolay gözükse de, onu yitirdiğiniz ve
yeniden bulmak istediğiniz zaman
anlarsınız bunun güçlüğünü. aşk, kuyruklu
yıldız gibi göklerinizi süslese de, ondan
uzaksınızdır artık. o sonsuz boşluğun
laciverdi karanlığında gezinen gözleriniz
hep ona takılı kalsa da, yalnızlığın
girdabındasınızdır.

VIII

o ses hep duyulacaktır. gecenin en derin yerinde, günün çatal yalnızlığında, zamanın duraksadığı ölüm anlarında, o ses hep duyulacaktır. özlemle geçmiş iki ömrün iniltisi olarak topraktan ve sudan ve rüzgârdan işitilecektir. bilinsin ki, seven o iki ruh, birbirini sonsuza dek çağırarak, çağıracaktır. aşkın ölümsüz eli onları tutup birleştirmeye dek, kurumuş kemiklerin ney olup öttüğü öte zamanlarda o ses hep içinize işleyecektir. belki, her şeyi yıkan bir depremin dinmeyen uğultusudur o. onun yarattığı fay kırığı yeni göçüklerle daha da derinleşecektir. sonra o iki sevgili, toprağını arayan kökler gibi boşluğa uzanacaklar ve hep, birbirlerini arayacaklardır. kavuşmanın kampanası boşlukları dövmedikçe, buzul iklimleri de durduramayacaktır onları, alev alev yanan çöl yazları da. yerle gök karışsa da, denizler savrulsa da, uzak uzak anılan sizmişsiniz gibi, siz de o derin sevgiyi hölüşmüşsünüz gibi, kulaklarınız hep o sesle çınlayacaktır.

güz yalnızları

*yaşlanmak hakkımız değil
mutlu olmadık biz
böyle genç
böyle sevdalı
ölüp gideceğiz*

güz yalnızı

dar sokakları geçtim
ahşap kapıları
sarı günlerdi
eğilip tulumbalara
avcumla sular içtim

güz buğusuyla örtülü
küçük ovalar
ırmaklar suskun
dağlar uzak
köyler yalnızlığa gömülü

küçük pencerede oyalı perde
iki belikli saçın
saçında soku
sevgilim bir düş müydün
düşlerim nerde?

içimde bir tenhalık
nerede olsam
'sağır aylar'* ın sessizliği
çıt!
kırılan ne
duymasam olur mu artık?

* Ege'nin kıyı kesiminde güz aylarına verilen ad.

sevdiğimi söylerken

akşamdı
 izmir’de, konak alanında
 ben bir kalabalığı yürüyordum
 siren sesleri arasında
 içimde uğultular
 senin uzak ülkendi
 düşlerimi süsleyen

derin bir uykudaydı deniz
 martılar uysal
 bulutlar küstah
 yalnızlığın ölü sularında
 terk edilmişlik duygusu

bir uçağın çizdiği ışıktan çizgi
 çatalkaya üstlerinde
 sanki gökte bıçak izi
 tıpkı senin bende bıraktığın gibi

ürküyorum önümdeki geceden
karanlık ağaçlara çekilirken kuşlar
yüreğim onlarla kanat çırpıyor
onların telaşı içimde
ne olur
beklenmedik patlamalarla
dağılmasınlar

akşamdı
izmir’de, konak alanında
seni aradım birden
birden sanki geldin de
tuttum elinden

anlıyorsun değil mi yalnızlığımı
hiç kimse yok yanımda
sevdiğimi söylerken

sanrılar içinde

sensin gelen bu akşam ayazında
ellerin daha küçük
boynun daha beyaz
gülümseyen gözlerinde
bir yıldız akması
sözler uçmuş
medet yok yazıdan
belalı kızılığıyla akıyor şarap
içimde ağaçlar devriliyor
bir su aydınlığı
aşkın kumral çölünde
gördüğüm serap

nasıl telaş telaş
kendini karanlığa vuruyorsa
pişman bir yarasa
ben öyle dövüyorum boşlukları
öyle çarpıntılı kanatlarım
alışamıyorum yokluğuna
izmir karışıyor birden
sirenlerim seni çağıyor
kim varsa çekilsin yolumdan
sabahlar yaralı
akşamlar müntehir
gökyüzünün gözleri hep nemli
sanki bana ağlıyor
bu koca şehir

istiyorum ki
 yine yüzünde gezinsin ışığım
 yine billur bahçelerde yürüyelim
 ay ışığından bir şal üstümüzde
 rüyalar içinde geçelim köprülerin altından
 sevip yorulalım
 akıp durulalım
 iki ipek mendil gibi
 bahar rüzgârında savrulalım

bu akşam ayazında
 sensizlikten üşüyorum asıl
 ne elin var elimi tutan
 ne sevgiyle ısıtan yüreğin
 yürüsem yol belli değil
 varsam il belli değil
 kocaman bir boşluk
 beni salıverdiğin

sıcaklığına sokuluyorum
 çocuğun say
 bırakma beni

sanrılar içinde yüzüyorum
 belli değil mi seni nasıl özlediğim?

kırgın kadına şiir

aşk değilmiş o, geç anladınız
eliniz kanadı dikenlerden
yüreğiniz yangın yeri
içiniz duman

bahar pencerelerinde öten kuş
yanlış sevinçlerle aldattı sizi
erken uyanan ağaçlar gibi
soğuk vurdu çiçeklerinizi

en uzun bekleyiştiniz o
yeni aldanişlarla oyalandığınız
belki anneydiniz artık
geri çekiliyordu kadınlığınız

sözler seyrek, dokunuşlar sıradan
her gün biraz daha çorak ve ıssız
kapıları sürgüleyip girdiğiniz geceler
içinizi saran boşluk: yalnızlığınız

sevgi: o hep almadan verdiğiniz
yüzünüzde donan gülümseme
kırık tomurcuk
boynu bükük söz

yanlış telefonlarla sıçrayan uyku
bir sabah, -belki artık çok geç-
ansızın önünüze inen
güz düşümü o yaprak

yol yorgunusunuz
nasıl diner susuzluğunuz?
bir pınarın düşüdür gecelerinizde konuşan
sonra o yeni aydınlık

günaydın
o uzak sesin ısıltısıyla, günaydın
söyleyin şimdi
birden anlam kazanan sözcükler mi
yoksa ne
içinizi ılıtan?

gökler açılacak
yol verecek denizler
rüzgârınız için

bırakın essin artık

edirne zamanları

-edirne'nin parasız yatılı çocuklarına-

sussun artık
öksüz zaman
izbe kimlik
korkak karanlık
hüzne kaç var
biz burdaysak
ağlar mı şarkılar?

o hırçın çocuklar
deli yürekleri avuçlarında
taşlara vurdular kendilerini
ses alır gibi derinlerden
dinlediler iç mağaralarını
mahcup ve mükerrer
yenik düştükleri aşklardan
sakladılar kimliklerini

o kızlar yok
köşe başları تنها
çoluk çocuk düşmüşler yollara
eskiden tanışırılar aşkla ayrılıkla
yakarsın varsın dilenciler
serhaddine yakın artık onlar
parasız ve yatılı
koca bir ömrün

ta o günlerden bir ayak sesi
eski duvarlardan mermere düşmüş gölgesi
dokundukları o kılcal kanama
ne sarayıçi
ne kaleiçi
bir tarihi okurlar
çoktan unuttukları

söğütlük'te
ağlayan bir yaprak
açıldı önlerine
öptüler ince zamanı
çocuk yüzlerinde görünmez bir nur
ve gözlerinin neminden peydahlanan
o gayrimeşru yağmur
say ki masal olsun
hepsini mestane kılsın
o gizli tambur
o sular da
çalsın dursun

kaldırımlara bir bastılar
bir yürüdüler yollarda
dile geldi duvarlar
söylesem susmak olur
leylaklar konuşur sonra
ansızın güller tomurur
bir sevgiyi için için biledikleri
gençlikleri yorulur

utangaç gülümsemeler eski resimlerde
kim silecek onları
kim yürüyecek ırmak boylarına
o hırpani paltolarla
yalnızlığı sımsıkı sarınarak
kim ısınacak?

yorgun değil hiçbiri
karanlıkla boğuşmaktan
yalnız değil hiçbiri
kendisiyle konuşmaktan
bir el verin yeter ki
bir el verin
bir tas su alsınlar
içlerinde köpüren çağlayanlardan

nükheth hanım

sizi ilk gördüğümde
yırtılmış bir gençlik resmiydiniz
camda

iğreti bir ışık dolanıyordu yüzünüzde
sanki sokaklar yorulmuştu
siz baktıkça

o şarkılar uzaktı artık
filiz vermiyordu dallar
kırağı düşmüş gülüşünüz
donup kalmış pişmanlıklarla

o kırık sevginizden kalan
hangi düştü
hangi karabasan

yine mi el uzatıyor
gençlik kırlarında koşan o adam

papatyalardan tacınız var yine
ve alnınızda rüzgârlardır akan

nükhethanım
çekmeyin perdelerinizi
ay buluta sizin için giriyor yine
usul gölgeniz çıksın kapılardan
ve koşsun aşkın çıkmazlarına

nükhethanım
efendim
küs ölmek yakışmıyor size
“dünya güzel
siz güzelsiniz”
bu karanlık neyinize?

kemal bey

kemal bey
güze eğimli adam
bakışınızda durgun çarşılar
yağmurlu gençliğinizden bugüne
iliklerinize kadar ıslak
yürüdünüz aşk yollarını

bir resimdiniz, dolaştınız hep
şehrin caddelerinde
o salaş geceler bile dağıtamadı yüzünüzü
akşamlar
hep yalnızlığa bıraksa da sizi
sahte sevgililer gibi

kemal bey
bu sigara boşuna
daha fazla sararmasın parmaklarınız
uzuyor zaten külü
o yanık günlerin

duydum öykünüzü
bir kez sevmişsiniz
giyip yalnızlığın zırhını
çıplak bedeninize
en uzun ayrılığı yürümüşsünüz
kanayan ve yenik yüreğinizle

o şimdi büyükanneymiş
dizlerinde torunları
oyalara düşen bakışında
sizin yüzünüz
gözlüğü buğulanırmış bazen
yağmurlardan eser bile yokken

ne rastlantı
bir gün konak alanında
düştüğü anda
sizi buluvermiş yanında
görenlerin yalancısıyım
herkese bir şeyler anlatmış
gözlerinden süzülen o iki damla

kemal bey
ömrünüz yangın yokuşu
yıkık agora
kayıp namazgâh
meyhaneler tanıdı sizi
bağrına bastı kemeraltı
güvercinler
hu derken
sevgi diye çektikleri dem
biliyoruz ki
sizin elinizden

yüreğiniz küskün
okunuz hep kendinizi vurmuş
kedere gömülü günlerde
ince şakalarla
kırgınlığınızı örten
o sevimli maske
yüzünüze yakışan gülümseme

ölümün uysal soluğu
dolaşmadan yüzünüzde
huzurevi hüznüyle
uğurladığınız bir gemi
varacak ona
ve söyleyecek
sizin onu hâlâ sevdiğinizi

kemal bey
yaşamınız kilitli sandık
yalnızca sırlarınız var onda
ölümlük kalımlık

aynadaki adam

hangi meyhaneye gitsem
yalnızlık anıtı bir adam
bankoda

bakışları uzak
duman kaplamış yüzünü
kendi sürgününü yaşıyor
kim bilir kimden
bir ülke diye kaçarak

konuşmuyor,
dokunsan, ağlamayacak
çünkü gururu var
arada bir gülümsüyor
görüyor bunu o ayna
ve aynanın asıldığı duvar

yanlış kahkahalar çarpışıyor
kadehler öpüşürken
o, yine bir başına
öksüz çocuk oyununda

bir yağmuru biriktiriyor
kuşların gökyüzü diye geçtikleri
göçlere alışık gözleri

hangi meyhaneye gitsem
yalnızlık anıtı o adam
sanki için için okuyor
kapattığı bir defteri

şaşılabacak şey
ne duvar çatlıyor
ne ayna!

anılarla

ay karanlığı

eski şarkılarda geziniyoruz
usulca süzülüyor gözyaşların

tut elimi
yanındayım senin
sokulgan anılarımız
çepeçevre etrafımızda

konuşmadan anlaşılabildiğimiz güzel günler
ellerimizin buluştuğu genç kırlar
leylaklar akasyalar
ve sonsuz bahçeleri dalgalandıran rüzgâr
çılgın günüşiği
sevincin parıltısı
bakışlarımızda

avare iki gölgeyiz
bir denizin kıyısında
başını omzuma yaslıyorsun
saçların yüzüme değiyor
içime doluyor kokun

suların sildiği ayak izlerimiz
nereye götürüyor bizi?

tut elimi
yanındayım senin
sokulgan anılarımız
çepeçevre etrafımızda

vasiyet

aşkımı bilin, anlayın da
anlatmayın çocuklar

yürüdüğüm kırları yürüyün
söylediğim türküleri söyleyin de
acıyla çınlatmayın çocuklar

sevmeyin; vurulun
hep sevgi koşusunda yorulun
gülü avcunuzda bulun da
sakın ola atmayın çocuklar

biz sevdik
onmaz yaralar aldık
iki kırık hayat kaldı geriye
sevdamızın sırrına erin de
hüznünü yaşatmayın çocuklar

size sevmek yaraşır
sevgiyi kana kana için de
zerresini damlatmayın çocuklar

ben söylesem ettiğim
bir yanlıştan bir yanlışa gittiğim
neler neler çektiğim
siz ağlarsınız ya
beni de ağlatmayın çocuklar

*Âh-ü feryâdın, Fuzûlî, incidiptir âlemi,
Ger belâ-yı aşk ile hoşnûd isen gavgaa nedir?*

Fuzuli

HÜSEYİN YURTTAŞ

aşkların gizli defteri

Aşkın sırdaşı defterler, şiir defterleri...

Aşkların izdüşümleri onlarda saklıdır.

*"Defterim, sana açılıyorum, gizle beni," diyen
yüreklerin çırpıntılarını duyarsınız onların sayfalarını
karıştırırken.*

Şiire en çok yakışan, sevgiyi söylemektir.

*Aşkların Gizli Defteri, sevginin sıcaklığı ve içtenliğiyle
yükü, imgelem ufuklarına açılan şiirlere çağırıyor sizi..*

ISBN: 978-9944-61-058-2

